

Att vara ordförande

När jag fick ett telefonsamtal i januari 2006 med förfrågan från valberedningen om jag ville kandidera som ordförande för Sveriges Sociologförbund, satt jag vid köksbordet i mitt föräldrahem i Cleveland, Ohio. Mamma hade gått bort blott en vecka tidigare, pappa fem månader tidigare, och mitt sorgearbete var tungt. Jag hade pendlat fram och tillbaka mellan Lund och Cleveland varje månad de senaste tre åren, väldigt medveten om hur mycket man måste intervensera i vilket välfärdssystem som helst om ens föräldrar ska få god omsorg i livets slutskede med bibehållen värdighet.

Jag ställde några frågor till valberedningens ordförande om vad det betyder att vara ordförande för SSF, och sedan tackade jag ja. Jag såg det som en möjlighet. Jag, som så många andra professorer, hade lämnat ett aktivt medlemskap i förbundet för länge sedan. Arbetsgrupperna hade förfallit och det föreföll som om diskussionen hade fastnat vid presentationer av icke färdiga kapitel till en eventuell avhandling eller till och med en skiss till ett möjligt framtida forskningsprojekt. Jag hade, som många andra, gradvis flyttat mitt deltagande i den vetenskapligt kritiska arenan någon annanstans för nödvändig feedback och det umgänge som är så viktigt för både ämnets och ens egen utveckling.

Det var kanske mammas and pappas köksbord som gjorde att jag accepterade förfrågan. Det fördes många väldigt spännande samtal runt det bordet som jag kom ihåg. Det representerar också ganska många positiva känslor och ett självklart förtroende för ens medmänniskor.

Däremot blev jag lite orolig när jag återvände till Lund. När jag berättade för kollegor att jag var ombedd att kandidera till ordförandeposten i SSF blev en förfärad: "Åh nej! Gick du på det, Toni? Så hemskt." Förmodligen blev jag tillfrågad efter det att många, många kollegor tackat nej. Jag blev plötsligt betänksam.

Vid nästa årsmöte valdes jag till ordförande, och fick då reda på att valberedningen inte hade hittat någon som ville vara kassör och att den nya styrelsen (jag) skulle hitta någon. Jag fick också reda på att tidskriften, *Sociologisk Forskning*, hade fått sitt anslag halverat; också det skulle den nya styrelsen klara. Medlemsantalet hade också sjunkit, fick vi reda på, men det hade det gjort under de senaste tre åren. Man var därför inte säker på hur många medlemmar som fanns i förbundet. Inte heller hade vi betalt medlemsavgiften till International Sociological Association trots att ISA skulle ha världskongress i Göteborg 2010. Det var en ganska dystert ny styrelse som tog plats vid detta avdukade bord 2006.

Det var nödvändigt att visa att årsmötet i Sverige kunde vara framgångsrikt. Det var viktigt att engagera alla svenska sociologer, inklusive de mest framgångsrika. Förbundet skulle inte vara någonting som man växer ifrån! Media skulle involveras i allt sociologer producerar. Sådant som publicerades i tidskriften skulle diskuteras på debatt- och kultursidor i dagspressen. Vetenskapsradion skulle tala lika mycket om ny sociologisk kunskap som den gör om medicinska fynd. Antalet medlemmar skulle öka.

Och i början gick det bra. Årsmötet i Lund (2007) hade över 200 deltagare. Kostnaden för utgivningen av tidskriften halverades. Styrelsen blev en "arbetande styrelse" och ärendena på mötena bereddes av ett arbetsutskott. Tjafset minimerades. Men det fanns kvar. Vem ska ha en "arbetsgupp"? Vem ska bli "sammankallande" för en arbetsgrupp? Med mera. Och stora frågor också. Att skriva under ett kontrakt med ISA om att arrangera World Congress; att få igång en fungerande hemsida; att handskas med attacken mot vår hemsida; att gå med underskott efter årsmötet 2008; att få till stånd ett riktigt bokslut efter fem år; att ändra stadgarna så att de skulle stämma med verkligheten.

Men inget av allt detta som har hänt är i närheten av det allvarliga besked vi fick från Per-Åke Wilhelmsson, PROGEK, i slutet av januari 2009. Efter det att förbundet fått igång en riktigt bra verksamhet, ökat medlemsantalet och fått en ekonomisk trygghet så att vi skulle kunna satsa på ett doktorandpris och pengar till arbetsgrupperna, fick vi reda på att VI HAR INGA PENGAR. De medel vi har byggt upp genom åren (ca 450 000 kr) FINNS INTE. Och förmodligen har de inte funnits sedan 1994. Trots att vi fått utdrag från ProSpar varje månad om hur mycket vi har, plus ränta.

Vi har tillhört en ekonomisk förening tillsammans med flera andra vetenskapliga tidskrifter, och den föreningen ska registrera medlemmar och ta hand om inbetalade medlemsavgifter. Genom olika konstruktioner är våra pengar också med i en ansluten ekonomisk sparförening. Denna har sysslat med in- och utlåning av sparkapital till medlemmar. Nu fick vi reda på att pengar lånats ut till en mycket tveksam investering. Sociologförbundets styrelse har varit i kontakt med både Finansinspektionen och ekobrottsjurister på Bolagsverket. Fallet ska anmälas till Ekobrottsmyndigheten för misstänkt ekonomisk brottslighet. Styrelsen har tagit initiativ till en egen utredning som ska lämnas över till polisen.

Håll dig uppdaterat om den fortsatta utvecklingen.

Så det har varit en mycket intressant tid som ordförande! Det är mycket vi har lyckats med men mycket som behöver ytterligare insatser. Man kan inte göra förbundet till en stark vetenskapliga arena på tre år. Det är någonting som man måste sträva efter och arbeta för hela tiden. Vi har sanerat förbundets kostnader under de senaste tre åren och självklart har vi klippt av alla förbindelser med den ekonomiska förening som har haft hand om bland annat vårt förbunds pengar. Vi letar nu efter en bank som vi kan ha en rimligt förtroendefull relation till. Ironiskt nog, som jag förstår det, gick man in tillsammans med andra i den ekonomiska sparföreningen för att den skulle förvalta pengar på bästa sätt utan att gynna en bank. Och den kallas ProSpar, Progressiv Sparkassa Ek För.

Antoinette Hetzler

Ordförande för Sveriges Sociologförbund